

Martin Bareš mladým padesátníkem

Martin je sportovcem tělem a duší. Nadšeně prožívá úspěchy svých dětí, starší Martin uspěl v baseballu i mezinárodně, nedávno zorganizoval fotbalový turnaj (ovšem s hráči lehce seniorskými – nad 35 let), běhá... Ale kvůli tomu o něm jako o sportovci nepíší. Spíše kvůli sportovním vlastnostem, které jej charakterizují v soukromém a profesionálním životě. Především bezkonkurenční tah na branku se skvělým odhadem, jakou reakci vyvolá jeho hra s míčem u spoluhráčů i protihráčů. Martin hraje vždy velmi inteligentně.

To vysvětluje aspoň zčásti to, kde dnes Martin je. Jak se stalo, že v padesáti letech je nejenom děkanem Lékařské fakulty Masarykovy Univerzity v Brně, mezinárodně uznávaným neurologem, adjunct professor of neurology na University of Minnesota a samozřejmě profesorem neurologie na Neurologické klinice Lékařské Fakulty Masarykovy Univerzity ve Fakultní nemocnici u sv. Anny v Brně, členem redakční rady Clinical Neurophysiology a dalších odborných časopisů, donedávna předsedou Sekce extrapyramidových onemocnění České neurologické společnosti, členem vědeckých rad na Masarykově univerzitě, ale také na Univerzitách v Olomouci a Praze, oborových rad neurologie a psychiatrie, komisí atd. atd. Mimo jiné byl autorem článku v úplně prvním čísle Neurologie pro praxi a dlouhá léta členem širší redakční rady. Martin přišel na kliniku po promoci v roce 1993. Dnes (téměř) padesátiletí byli mimořádnou generací talentů, jaká se nikdy předtím ani potom na klinice neobjevila. To samozřejmě

neznamená, že na kliniku nepřišli velmi schopní kolegové i jindy, ale teď mluvíme o generaci narozené v letech 1968/69/70, která vyprodukovala mimo jiné čtyři profesory. Martin tedy vyzrál v konkurenčním prostředí, aby vynikl, nemohl nechat svůj talent zahálet. Zahálka ovšem není Martinovou vlastností, ani náznakem, opak je pravdou. Začínal v situaci, kdy z kliniky odešla střední generace, většinou do privátu, a plně angažmá klinické práce, u lůžka i v EMG laboratoři kombinoval s výzkumem, který musel mít a měl mezinárodní srovnatelnou kvalitu. Už v roce 1999 získal cenu za nejlepší poster na sjezdu International Federation of Clinical Neurophysiology. Další ocenění následovala. Nepřetržitá řada publikací a přednášek vedla k tomu, že se habilitoval v 37 letech, profesorem byl jmenován ve věku 41 let; je jedním z nejmladších profesorů v historii české neurologie. V současnosti má na svém kontě přes dvanáct set citací na Web of Science, jeho H. index je 24. Zásadní význam mělo pro něj Fulbrightovo stipendium, které mu umožnilo strávit roky 2003–2004 na špičkovém pracovišti Department of Neuroscience and Department of Neurology, University of Minnesota, Minneapolis, USA. Pokračoval jako Postdoctoral Fellow a v roce 2015 byl tamtéž jmenován mimořádným profesorem. Je úspěšným hlavním řešitelem řady grantů, mezinárodní grant H2020 řeší mimo jiné také spolu s pracovištěm v Minneapolis, umožnil tak dlouhodobé stáže mladších kolegů v USA. V USA se Martin, aniž by opustil pole extrapyramidových onemocnění, orientoval novým směrem, na výzkum cerebella. To je velmi zajímavý

směr s velkou perspektivou, jak svědčí řada nedávných (i letošních) publikací Martina a jeho žáků – které vede nebo už dovedl k obhájení Ph.D. Z pohledu praktické medicíny je důležitá Martinova orientace na léčbu spasticity, v Brně založil takto orientované centrum, které je součástí sítě center v ČR. Martinův organizační talent je příslovečný.

Po funkci předsedy akademického senátu LF následovalo prorektorství Masarykovy Univerzity. V minulém roce byl Martin zvolen jednomyslně děkanem Lékařské fakulty Masarykovy Univerzity. Jako děkan se odvážně pustil do reformy Lékařské fakulty s cílem výrazně zvýšit její úroveň ve všech aspektech její práce.

Milý Martine, nejsem sám, kdo si Tě velmi cení, přejeme Ti mnoho úspěchů, vlastně pokračování v trajektorii Tvého života, která vede strmě vzhůru. Mnoho štěstí i Tvé rozrůstající se rodině.

*Ivan Rektor za rodinu, přátele
a redakci Neurologie pro praxi*